

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.032 van 4 november 2014
in de zaak A. 205.649/X-15.853.**

In zake : Jacques DECLERCQ
woonplaats kiezend te 8300 Knokke-Heist
Koningslaan 162/52

tegen :

de STAD DAMME
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Antoon Lust
kantoor houdend te 8310 Brugge
Baron Ruzettelaan 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 juli 2012, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemeenteraad van de stad Damme van 15 mei 2012 om het aangepaste ontwerp van proces-verbaal van openbare verkoop van de voormalige pastoriewoning in de Oostkerkestraat 4 goed te keuren, “met het oog op de openbare verkoop waartoe op 24 maart 2011 werd beslist”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 3 oktober 2014.

Kamervoorzitter Johan Lust heeft verslag uitgebracht.

Verzoeker, die in persoon verschijnt, en advocaat Ignace Laplaese, die *loco* advocaat Antoon Lust verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Barbara Speybrouck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Naar de verwerende partij meedeelt, staat de pastorie te Hoeke sinds 1994 leeg.

Op 19 maart 2005 erkent de kerkraad van Hoeke dat de stad Damme eigenaar is van de pastorie. De gemeenteraad verklaart op 28 april 2005 het eigendomsrecht officieel te aanvaarden.

Het bisdom Brugge, dat reeds op 10 september 1998 meedeelde geen bezwaar te hebben tegen de verkoop van de leegstaande pastorie op voorwaarde dat de stad minstens twee lokalen ter beschikking stelt van de

kerkfabriek en de pastoor, verklaart op 14 september 2009 zich, onder dezelfde voorwaarde, niet te verzetten tegen een verkoop door de stad.

De gemeenteraad beslist op 24 maart 2011 de voormalige pastoriewoning openbaar te verkopen en keurt het ontwerp van proces-verbaal van openbare verkoop goed. Verzoeker dient tegen de beslissing tot openbare verkoop zonder succes klachten in bij de toezichthoudende overheid.

Op 15 mei 2012 beslist de gemeenteraad een aangepast ontwerp van proces-verbaal van openbare verkoop goed te keuren. Overwogen wordt dat het nuttig is om in het lastenboek te vermelden dat het achterliggende lot 2 van het opmetingsplan zich uitsluitend naar het openbaar domein begeeft via lot 1, en dat het wenselijk is nog enkele punten aan te passen of aan te vullen, “onder meer recht van voorkoop, resultaat van verdere opzoekingen over de eigendomskwestie”.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. In haar laatste memorie vraagt de verwerende partij dat het verzoek tot voortzetting en de laatste memorie van verzoeker uit het debat wordt geweerd omdat er grove en beledigende taal in wordt gebruikt.

Naar blijkt, gaat verzoeker zeer in zijn beroep op en is hij danig overtuigd van zijn gelijk. Anders dan de verwerende partij, leest de Raad van State in de door haar gewraakte zinsneden evenwel geen dusdanig onbeschofte en krenkende taal dat er reden toe zou zijn om het betrokken stuk te weren en voor onbestaande te houden.

5. Wel terecht vraagt de verwerende partij dat de stukken die verzoeker, na het verstrijken van de termijn voor het indienen van een laatste memorie, op 2, 3 en 5 juni 2014 aan de Raad van State toezond, buiten het debat worden gehouden omdat het toepasselijke procedurereglement niet in de mogelijkheid tot indiening ervan voorziet.

V. Belang

Standpunt van de partijen

6. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift uiteen dat de stad geen eigenaar is van de pastorie (refugehuis voor armen) en zich op geen enkel juridisch element kan beroepen om het eigendom te verkopen; het is een niet vervreemdbaar kerkelijk domeingoed, gebouwd op grond geschonken door onder anderen Margaretha, gravin van Vlaanderen en van Henegouwen, en met geld van twee Duitse kooplieden.

7. Volgens verwerende partij is het beroep “kennelijk onontvankelijk bij gebrek aan belang”:

“De verzoekende partij licht in zijn verzoekschrift zijn belang op geen enkele wijze toe. Het valt ook niet in te zien waarin het kan bestaan. De verzoekende partij is niet eens inwoner van de stad Damme, doch woont in Knokke-Heist. Hij behoort derhalve ook niet tot de betrokken parochie. Vermits hij zich tegen de verkoop verzet, is hij sowieso ook geen kandidaat-koper. In die omstandigheden ziet men niet in welk persoonlijk voordeel de gevraagde vernietiging de verzoekende partij zou kunnen bijbrengen of welk nadeel zij zou kunnen wegnemen.”

8. In zijn 10 mei 2014 gedateerde laatste memorie verantwoordt verzoeker zijn belang als volgt:

“Jacques Declercq heeft, zowel emotioneel, parochiaal, en zakelijk belang bij het behoud der Refugehuis, Hospitaal voor armen, (schenkingsakte Margherite de Flandres)

Jacques Declercq heeft een sterke binding, samen met familie Declercq, met de Parochie te Hoeke, waar de familie regelmatig kerkdiensten bijwonen, en waar naast het geklasseerde kerkje, twee kinderen der familie Declercq begraven liggen.

Jacques Declercq, zou Patrimonieel genoodzaakt worden, bij wederrechtelijke verkoop, diefstal door de Stad Damme, van het Refugehuis der armen, Pastorie te Hoeke, het niet vervreemdbaar domeingoed, geschonken voor armen, schenkingsakte Margherite de Flandres et Hayneau, in te kopen, zonder de minste juridische zekerheid om haar hetzij in eigen naam, hetzij middels een stichting, terug te geven aan de armen, conform de schenkingsakte Margherite de Flandres et Hayneau, samen met twee Duitse koopmans.”

Beoordeling

9. Met de verwerende partij wordt vastgesteld dat verzoeker zijn belang in het verzoekschrift niet verduidelijkt en dat het evenmin direct zichtbaar is.

Voorts laat verzoeker na het in de memorie van wederantwoord nader toe te lichten, niettegenstaande het door de verwerende partij uitdrukkelijk werd betwist.

Pas in een laatste memorie komt verzoeker ertoe nader op de ontvankelijkheidsvoorwaarde van het belang in te gaan. Daargelaten de tijdigheid van die toelichting, vermag ze hoe dan ook niet te staven dat verzoeker over het rechtens vereiste belang beschikt.

10. Zonder dat er uitspraak moet worden over gedaan of de hoedanigheid van lid van de betrokken parochie verzoeker het vereiste belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing zou hebben verschaft, wordt vastgesteld dat hij die hoedanigheid niet bezit. Als inwoner van Knokke beroept hij zich te dezen tevergeefs op een parochiaal belang.

Het aangevoerde emotionele belang houdt kennelijk verband met de omstandigheid dat de pastorie bij de parochiekerk en het kerkhof is gelegen. Evenwel heeft de bestreden beslissing geen betrekking op die parochiekerk of het kerkhof, en vermag ze in geen enkel opzicht te beletten dat verzoeker – evenals de familie (Gabriel) Declercq – in de toekomst voort de diensten in de kerk bijwoont en het graf bezoekt van twee kinderen van die familie.

Blijft het aangevoerde zakelijk belang. Het is een belang dat alleen hierop betrokken kan worden dat verzoeker zich, in geval van een verkoop van de pastorie, verplicht zou zien om het goed zelf in te kopen teneinde het aan de armen “terug te geven”. Deze zelfverklaarde noodzaak en de verplichting die

verzoeker aldus zichzelf oplegt, tonen alleen zijn subjectieve betrokkenheid en belang aan. Opdat dit belang in rechte toereikend zou zijn, moet het ook vanuit objectief oogpunt kunnen worden aangenomen.

Dat is niet het geval. Verzoeker maakt voor de Raad van State niet aannemelijk dat hij, objectief beschouwd, ten gevolge van de bestreden beslissing een rechtstreeks nadeel lijdt doordat de beslissing verband houdt met de verkoop, door de stad Damme, van een pastorie die volgens hem een “kerkelijk domeingood” is waarvan de kerkfabriek het bezit heeft – welke kerkfabriek zelf van mening is dat de pastorie van de stad is.

11. Ter terechtzitting voegt verzoeker met betrekking tot zijn belang nog toe dat hij een aantal mensen vertegenwoordigt, onder wie erenotaris Willemot, dat hij al veertien jaar tijd en energie aan de zaak heeft besteed en dat hij voor de naleving van de wet opkomt.

De toevoeging is alleszins te laat; ze kan ook niet overtuigen.

Het blijkt immers niet op welke grond verzoeker gerechtigd kan zijn om voor de belangen van derden te mogen opkomen. Het is daartoe niet voldoende dat hij zichzelf tot behartiger van die belangen proclameert.

De tijd en energie die verzoeker aan de kwestie spendeerde, betreffen louter het subjectieve belang dat hij aan de zaak hecht, maar doorstaan niet de toets aan het rechtens vereiste objectieve belang.

Een beroep in het belang van de wet, ten slotte, heeft de wetgever door in artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State een voldoende persoonlijk en rechtstreeks belang te vereisen, net willen uitsluiten.

12. De exceptie is gegrond. Het beroep is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier november 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silvan De Clercq,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silvan De Clercq

Johan Lust